

„ÉN VAGYOK
AZ UT, AZ IGAZ-
SÁG ÉS AZ ÉLET.”

„SENKI NEM
MEHET AZ ATYÁ-
HOZ, HANEM ÉN
ÁLTALAM.”

EVANGÉLIUM HIRNÖKE

THE GOSPEL MESSENGER

AZ AMERIKAI MAGYAR BAPTISTÁK HIVATALOS KÖZLÖNYE.

PUBLISHED MONTHLY BY THE HUNGARIAN BAPTIST ASSOCIATION.

Kéziratok, reklamációk a szerkesztőséghez intézendők. — Editor's office: 8005 Holton Ave. Cleveland O.

AZ ELTÖRT KULCS.

—o—

Spurgeon egyik prédikációjában a következő történetkét beszéli el:

Egyik napon kiment egy prédikátor, hogy prédikáljon. Utjában egy dombra ért. Alatta feküdtek a faluk mintegy szunyadozva szépségükben és agabonák mozdulatlanul a nap fényében, de ő nem ezekre nézett, mert egy asszony vonta magára figyelmét, aki az ajtó előtt állott, ki, amidőn meglátta őt, a legnagyobb félelemmel jött hozzá és kérde: „Óh uram, nincs önnél egy kulcs? A szekrényemhez való kulcsot eltörtem, van pedig benne néhány olyan tárgy, amelyre azonnal szükségem van.” A prédikátor válaszával: „Nálam nincsen semmi kulcs.” Csalódva érezte magát a nő, mert azt hitte, hogy minden ember hord magánál kulcsot. „De” — mondá a prédikátor — tegyük fel például, hogy volnának kulcsaim, kérdés, vajjon illenének-e ezek az ön zsebébe, s ha nem, így mégsem kaphatná meg a tárgyakat, amelyeket óhajt. Ne legyen tehát szomorú, várjon míg valaki más jön. „De” — tevő hozzá, hogy az alkalmat kihasználja — „hallott-e már valamikor a mennyei kulcsokról?” „Oh igen — válaszolá

a nő,” — elég sokáig éltem és elég sokáig jártam a templomba, hogy megtudjam, hogy üdvözülni fogunk, ha nehezen dolgozunk és kenyerünket arcunk verejtékével szerezzük meg, szomszédainkat pedig jó bánásmódban részesítjük és magunkat, mint a káté ezt tanítja, a jobb érzelműek iránt alázattal és tiszteletteljesen viseljük, ha kötelességünket meg tesszük, hogy abba az életállapotba jussunk, ami Istennek tetszésére van és ha imáinkat rendesen elmondjuk.” „Ah, — mondá a prédikátor,” — jó asszonyom, ez egy eltört kulcs, mert hiszen ön megtörte a parancsolatokat, s nem teljesítette minden kötelességét. Jó kulcs ez, de eltörte azt.” „Kérem uram,” mondá a nő ijedten és abban a hitben, hogy ez a férfiú érti a dolgot,” — mit hagytam ki? „Nos hát, — válaszolá amaz,” — a legfontosabbat, a Jézus Krisztus vérének. Nem tudja-e, hogy irva van, hogy a mennynek kulcsa az ő övének van; ő kinyitja és senki be nem zárja, ő bezárja és senki ki nem nyitja?” S miután közelebről megmagyarázta neki a dolgot, mondá: „Csak Krisztus az, Krisztus egyedül, aki önnek kinyithatja a mennynek ajtaját és nem az ön jó cselekedetei.” — „Mit, — mondá a nő, — hát ak-

kor a mi jó cselekedeteink haszontalanok?” „Nem — feleli a férfiú” — a hit szerint nem. Ha ön először hisz, akkor annyi jó cselekedete lehet, amennyit csak óhajt; de ha nem hisz, akkor soha sem fog azokban bizni, mert ha ön ezt teszi, úgy megrontja azokat és azok már nem jó cselekedetek többé. Legyen önnek annyi sok jó tette, amennyit csak óhajt, de helyezze bizalmát egészen az Ur Jézus Krisztusba, mert ha nem teszi ezt, akkor az ön kulcsa soha sem fogja kinyitni a mennynek kapuját.”

Az embereknek legnagyobb része épen így gondolkodik, mint az az asszony gondolkodott. Azt vélik, hogy bizonyos cselekedeteknek elvégzése által a mennyországba jutnak. Ha a templomba járnak, ha némely imaformákat elmondanak, ha bűneiket az egyház rendelése szerint meggyónják, ha haláluk után misét szolgáltatnak, akkor az üdvösséget elnyerik. Arra nem gondolnak, sőt nem is tudják, hogy még a földi életben ujja kellene születniök a Szentlélektől.

A törvény és Isten parancsolatainak betartásával csakugyan lehet üdvözülni. Evvel a kulccsal a mennyek országának ajtaját ki lehet nyitni. De hol van olyan ember, aki a törvényt és

Istennek parancsolatait egytől-egyig megtartotta volna?

Ilyen ember nincsen ezen a világon. Mert ha sikerült is neki Isten parancsolataiból néhányat megtartani, a többiekét mégis csak megszegte és így törvénszegő, törvénytörő, áthágó bűnös. Ha azt a parancsolatot meg is tartotta, amely mondja, hogy faragott képet ne csinálj magadnak és azt ne tisztelj, de megszegte azt, amely mondja, hogy hat napon munkálkodjál és a hetediket megszentelj, semmi dolgot ne tégy ezen a napon. De alig van ember, aki Istennek minden parancsolatját meg nem szegte volna. Egy parancsolatnak áthágása halált okoz, mit okoz pedig soknak áthágása?

Ádám és Éva csak egy parancsolatot hágott által és ezen egy miatt kellett halállal meghalniok, az Éden kertjéből kiűzetniök és nagy nyomorba jutniök nekik és összes leszármazottjaiknak. Mi lesz pedig veled, aki Istennek nem csak egy, de több parancsolatját is megrontottad? A megrontott parancsolatokat nem lehet jó cselekedetekkel meg nem történné tenni, nem leimádkozni, sem lebőjtölni.

A törvény és a parancsolatok megtartása tehát kulcs az üdvösséghez, de aki a törvényt és a parancsolatokat megrontotta, az eltörte ezt a kulcsot.

És aki üdvözülni akar, annak más kulcs után kell nézni. Ez a kulcs pedig a hitnek és az isteni kegyelemnek kulcsa.

Meg kell térni! Be kell ismer-ni az embernek az ő bűnös voltát és kegyelemért kell esdenie. Jézus Krisztus, Istennek ama szent, ártatlan báránya szenvedett a mi bűneinkért s azért az ő megváltási munkája az, amely minket megment. Hinni kell ebben, hinni kell az Ur Jézusban és akkor ebben megkegyelmez minden bűneinknek.

Ez aztán a biztos kulcs! Bizonyítja ezt, hogy azok, akik megtértek a világból és átadták magukat az Ur Jézusnak (senmit nem tulajdonítván saját jó cselekedeteiknek), azok a mennyei

békességet meg is kóstolják mindjárt.

Mikor pedig az üdvöt elnyeri a szív, akkor arra igyekszik, hogy az ő egész élete a jó cselekedeteknek láncolata legyen, mert a hitet jó cselekedetek által kell bebizonyítani épen úgy, mint a fának nemes voltát az ő gyümölcseiről ismerjük meg.

A jó cselekedetek által az ember örökkévaló kincseket gyűjt a mennyországban. Egykor az ő cselekedetei szerint fog megítélni is.

Bírod-e te az üdvösség kulcsát?

Nem bizol-e a te régen eltört kulcsodban?

AZ ELTÜNT FEKETESÉG.

—o—

Egy iratfüzettel mentem be egy irodába egy állami tisztviselőhöz azon célból, hogy az iratba csuszott tévedéseket kijavítanám, megmutattam neki a hibás helyeket és ő hozzájárult azoknak helyesbítéséhez, de beszédközben azt is felemlítettem neki, hogy a füzetben nincsen elegendő hely az újabb adatok bejegyzésére azon esetben, ha a régiek megváltoznak. Erre ő azt felelte, hogy változás esetén a régi bejegyzést egyszerűen el kell tüntetni. Ezzel mindjárt egy dobozt nyitott ki, amelyben két kis üvegcsé volt, valami folyadékkal megtöltve. Azután elővett egy írást, abban kiválasztott egy fekete tintával leírt szót és egyik üvegcsé folyadékával megnedvesítette. Látni lehetett, hogy ez a folyadék a tintát feloldotta. Miután ezt a nedvességet leitatva itatós papírossal, mindjárt utána bekente a másik üvegcsé folyadékával és erre az egész fekete írás teljesen eltűnt, s nyomában tisztán, fehérre maradt a papíros.

Láttam tehát, hogy lehet a tintának feketeségét eltüntetni és a papírost ismét tiszta állapotba hozni. Ő azután megmagyarázta, hogy az egyik üvegcsében citromsav, a másikban klórsav van, s e kettő által ment véghez a művelet.

Most én hamarosan így szoltam a tisztviselőhöz:

“Az emberen is van valami feketeség s vajjon mi az?”

“Hát a rosszasság,” — mondá ő.

“Igen a bűn, amely az ember lelkét megfeketíti; vajjon mi által lehet azt úgy eltüntetni, mint a papírosról a tintafoltot?”

A tisztviselő kissé fennakadt, majd gondolkodott, s körülbelül ezt mondá:

“No hát a jó cselekedetek által lehet egyensúlyba hozni a rosszasságát. Ha én igyekszem, hogy jót tegyek, akkor én azt a rosszasságát a jóval eltüntetem.”

Erre én következőleg szoltam: “Tegyük fel, hogy ön király és én egy gonosz embert, egy sikkasztót vagy tolvajt állítok ön elé. Ez a gonosz ember azt akarja, hogy bűnös tetteért ne legyen megbüntetve. Nem fogja ön őt elítélni?”

“Dehogyan nem, neki az ő gonoszasságáért lakolni kell és a törvények értelmében el lesz ítélve.”

“De ez a sikkasztó azt hozza elő, hogy ő sok jót tett, mert ő abból a pénzből adakozott, segített a szegényen, a szűkölködőn és más jó cselekedetet is gyakorolt. Nem fogja őt elítélni?”

“Dehogyan nem, őt a törvények szerint elítélni kell, enyhítő körülményeknek kellene azonban betudni jó tetteit.”

“Hanem az az ember meg akar szabadulni az elítéltetéstől, a büntetéstől és önhöz, mint királyhoz fordul. Mi volna tehát az, ami által ő mégis megszabadulna az elítéltetéstől?”

A tisztviselő gondolkozott és zavarba jött, én pedig sürgettem a választ:

“Mi volna az a mód, ami által ez a bűnös mégis megszabadulna az elítéltetéstől? Ilyen mód van, hiszen ön király, van tehát hatalma. Nos mi volna ez?”

“Hát az elengedés felelé ő.”

“Ugy-e a kegyelem, a királyi kegyelem és semmi más. A bűnös embert kihágásáért el kell itélni a törvény értelmében, s itt rajta semmi sem segít, csupán a királynak kegyelni ténye. Nos hát az ember lelkén lévő feketeséget sem lehet másképpen eltüntetni, hiába csinál az ember bármit is. Itt is csak az isteni kegyelem segít. Látja ön a papíroson lévő

tintát eltüntette a két üvegcsében lévő folyadékkal; ilyen szer van mi bűneinknek letörlésére is. Az egyik Jézus Krisztusnak vére, a kereszten kifolyt vére, a másik az Isten ingyen kegyelme. Kegyelem és vér. Jézus vére és isteni kegyelem.”

A tisztviselő nézett reám és nem ellenkezett. Mintha látna volna, hogy itt egyéb nem segíthet.

*

Igen, igen, ez úgy van, ami lelkünknek bünfoltját csak a Jézus vére mossa le. De ez ami Istennünknek nagy szeretetéből történik, aki minket az ő fiában kegyelmében részesít. Jézus vére és Isten kegyelme együtt jár, elválaszthatatlan. Aki hisz az Ur Jézusban és az Ur Jézus váltságmunkájában, az a lélek az isteni kegyelemnek részese és az ő bűnei lemosatnak ama ártatlan Báránynak vérével.

Csak hogy a mi bűneinket Istenhez kell vinnünk, ép úgy, mint azt a tinta foltot a folyadék hatásának kellett kitenni, úgy kell a mi bűnös állapotunkkal Istennek kegyelmi székéhez járulnunk. Vagyis meg kell térnünk, összes bizodalunkat Jézusnak érettünk való elégtételébe vetnünk és ami igazságunkra semmit sem kell adnunk.

Ezen az uton a mi bűneink, ami összes bűneink eltöröltetnek, eltüntetnek és ami lelkünk ártatlanná tétetik az Ur Jézusban.

A megtisztított szív tudja ezt, érzi ezt és hálás érette a mennyi Atyának; miért is azontul, mint megtisztított lény, gyermeki hűséggel, tisztaságban igyekszik élni mindenkor.

KIVÁNSÁGOK ÉS REMÉNYEK.

Ha egy kertész azt akarja, hogy a fa magasra nőjön, akkor annak minden oldalhajítását levágja. Ami reményeink követik kívánságainkat. Amit mi kívánnatra méltónak tartunk, az amit mi remélünk és ha ami kívánságaink a földön kusznak, akkor mi reményeink nem fognak a menny felé emelkedni. A sas, mely megvan tömve és nehéz súlyt kell

hordania, nem emelkedhetik magasra. Az olyan keresztyén, a melynek feje és szíve telve van a földnek semmiségeivel, csak keveset élvez azon teljes reménységből, mely Krisztus jövetelére várakozik.

NAGY KEDVEZMÉNY.

A Betegségélyző Egyletünk vezetősége elhatározta, hogy ez év július havától kezdve december 31-ig leszállítja a belépési díjat 50 centre. Azon egyének, kik az alapszabályunkban meghatározott életkort meghaladták, de valamely más betegségyelő egyletnek tagjai, szintén beléphetnek egyletünkben, ha az orvosi vizsgálat alkalmával egészségeseknek találtnak.

Tágas kaput nyitunk, hogy alkalmat adhassunk testvéreinknek arra, hogy egy szolid alapon álló betegségyelő egyletnek tagjai lehessenek. Alakítsanak mindenfelé fiókegyletet. Ha valaki magányosan áll, csatlakozzék a legközelebbi fiókhöz.

FONTOS! FONTOS!

Felkérjük gyülekezeteink vezetőit, hogy a jegyzőkönyv részére küldjék be pontos jelentéseiket a munkaföldjükről, ha nem adták be a konferencia alkalmával.

Irják meg azonnal, hogy hány jegyzőkönyvre lesz szükségük.

CSODÁLATOS SZABADULÁS

Az Ur csodálatosan megszabadít minket még a legnagyobb veszedelmekből is. Ezt tapasztalta Elizeus szolgálja is, félelmének megszégyenítésére (Királyok II-ik k., 5. r. 15—18.) Ezt bizonyítja szintén a következő történet, mely Afrikában fordult elő.

Egy körülbelül 5 éves fiú szüleinél aludt a félig nyitott kunyhóban. Éjfél körül fölébredt és a még égő tűz mellé akart ülni. Az atyja, ki nemsokára szintén fölébredt, keresé gyermekét és rémitő ijedelmére egy orszlánt pillantott meg, mely a kunyhóba lépett és átellenben a gyermekkel, a tűzhöz közeledett. A kis fiú, ki még a veszélyt nem ismerte és mitsem félt, elkezdett az állattal

beszélgetni s tüzes üszköt dobott felé. Erre fölmordult az az orosz-lán és tátott szájjal jött a gyermeknek. Most azonban a kis fiú egy erősen izzó üszköt kapott fel és az állat szájába dobta. Az orosz-lán megrettent és elfutott.

A szegény apa tehetetlen volt és remegett a félelemtől; úgy magát, mint gyermekét féltette, ellenben a mennyi Atya felhasználta a gyermek gyengeségét, sőt tudatlanságát is eszközül az ember életének megmentésére. Sok gyengét és tudatlant felhasznál az Ur mostan is eszközül.

CSEND LEGYEN.

János jel. könyve 3. r. 20. v. fölött beszélgetet a tanító tanítványával. Amint e sorokhoz ért: "ha valaki meghallja az én szót", elhagyta a termet. A gyermekek elinté szótlanul bámultak, nem tudták megérteni a dolgot, később azonban mindig hangosabb és hangosabbá váltak, úgy hogy valóságos láрма keletkezett közöttük. Erre kinyílik az ajtó és belép a tanító. "Miféle láрма ez? Nem hallottátok, hogy kopogtam, jóformán az öklömmel ütöttem az ajtót?" A gyermekek megszeppenve felelték: "Nem" "Miért nem hallottátok. Talán nem vicseltétek magatokat úgy, mint kellett volna, nem voltatok csendben?" Ismételten "nem"-mel válaszoltak. "Gyermekek, most már tudjátok, mi a kötelességetek". — e szóval a tanító megint kiment. Néma csönd uralkodott a teremben. "Kopog valaki", szól az egyik gyermek s azzal kinyitja az ajtót, amely előtt a tanító állott. "Miért nyitottad ki az ajtót?" "Mert a tanító ur kopogtatott" — felelt a gyermek. Mindnyájan hallották a kopogtatást, dacára annak, hogy — mint a tanító mondá — igen halkan kopogtatott. "Miért hallottátok meg e halk kopogtatást?" "Mert csendben volunk". Azután beszélt előtük a tanító a szív nyugtalanságáról, melyet a világi gondolatok okoznak és a csendről, melynek a szívben lakoznia kell imádság és istentisztelet alatt, ha azt akarjuk, hogy Jézus kopogtatását meghalljuk.

EVANGÉLIUM HIRNÖKE

(The Gospel Messenger)

Az Amerikai Magyar Baptisták tulajdona

MEGJELENIK HAVONKINT EGYSZER.

ELŐFIZETESI ÁR:

Égész évre 80 cent.

Subscription 80 cents per year.

Előfizetési pénzek a szerkesztő nevére küldendők.

NORTHERN BAPTIST CONVENTION FELHÍVÁSA A MAGYAR GYÜLEKEZETEKHEZ.

Kedves Testvérem:

Missióink mult évi összes tartozásaik április 1-ig \$276.163.58 volt. Ez évi konferenciánkra nyertünk ígéretekben és adakozásban együttvéve \$56.95.24. Továbbá a konferencián ismét nyertünk ígéretekben és adakozások által \$51.597.39-et, mely konferencián a Tremont templomban a napokban tartatott, John D. Rockefeller is adott \$50.000.00 és még ígért \$50.000.00-et olyan feltétellel, hogy ha 1915 január 1-ig a még hátra maradt \$67.620.95 összege fog jönni. Így hát nekünk szükségünk van még 67.620.95 dollárt szerezni gyülekezeteinktől és magányosoktól január 1-ig.

Igen resteljük a dolgot, hogy kénytelenek vagyunk a gyülekezeteket még most ismét sanyargatni, de a nagy szükség most erőszakol minket arra, ily különös körülmények között. Még a mellett meg kell jegyeznünk, hogy ez Judson 100 éves jubileuma. A külföldön az Ur bőségesen megáldotta a mi missió munkánkat, ha mindent igénybe veszünk, igazán fel-lelkesedhetünk az eddigi eredmények által, annyira, hogy most bőkezűen és gyorsan járulhatnánk az adakozáshoz, mert ezt együttes igyekezettel véghez is kell vinnünk mint hívőknek, hogy a célt elérhessük és kötelezettségünknek is kell, hogy eleget tegyünk.

Lehetséges, hogy az Ön gyülekezet már mindent elkövetett a

mit elkövetetett, vagy tán rendszer adakozást gyakorol, a mely jó szokástól kicsit nehéz volna őket eltéríteni, mindazáltal a jelenlegi páratlan alkalmunkat fel kell használnunk, hogy adósságunkat letörleszthessük, meg hogy az ígért összeget megnyerhesük. De aztán továbbra is elvárjuk a rendszer missiózást, hogy ne legyünk kénytelenek ismét adósságot csinálni kiadásaink fedezésére.

Azok, akik ott a konferencián oly bőségesen adakoztak, nagyobbrészt Prédikátorok és küldöttek voltak. Ők hozták össze azt az \$51.597.39-et, a mit már említettük is. Ha talán Ön nem volt jelen a konferencián, és a gyülekezte még semmit nem tett az adósság törlesztéséhez, vajjon nem óhajt-e sorakozni? Mert ők már igazán méltó dicsőséget szereztek magoknak, tegyen tehát Ön is most valamit és az eredményt legyen szíves velünk minél előbb tudatni, hogy mi is azt továbbbithassuk minél előbb Mr. Ernest S. Butler-hez a szövetség pénztárnokához, Bostonba. Mass.

Végül testvérem; forduljunk az Urhoz imáinkba és kérjük Őt, hogy áldja meg nemes célunkat és tegye azt eredményessé. Ha érzi, hogy szüksége volna bővebb utbaigazításra, mint a minővel szolgáltunk mostanáig, és gondolja, hogy ezáltal nagyobb siker koronázná nemes kísérletét, forduljon hozzánk levélileg és mi szeretettel állunk szolgálatára a mivel csak tehetjük.

A legjobb kívánnal, maradok testvére az Urban

Charles L. White.

Ilyen levél érkezett minden prédikátorhoz, s mi egész terjedelmében leközöltük ezt.

Ez egy olyan segély kiáltás, melyet minden gyülekezetünkben és missió állomásunkon meg kell hogy figyeljenek testvéreink. Mi magyarok, különösen hálával tartozunk Istennek, hogy az amerikai nagy missió társulatokat az Ő Szent Lelke vezérletével létrehozatta és működésükben mind-az ideig támogatta. Ezen hatalmas intézményeknek köszönhető

az, hogy gyülekezeteink és missió állomásaink oly szép fejlődésnek indultak. Ezen társulatok tevékenykedésük lehetővé tették, hogy 40—50 társulattól álló gyülekezetek önállóan tartsanak bibliailag s rendszeres munkával láttathatnak el. Magyarországon csak epekedhetnek azok, akik itt már élveznek a gyülekezetek. Ezen áldásos intézményeknek köszönhető az, hogy itt tökéletesített ember áll a munkában mint odahaza. Ezen társulatok teszik lehetővé azt, hogy fiatal munkatársaink aránylag sokkal több templom van, mint odahaza. Ezen a keresztyénség legújabb intézményeinek köszönhetjük mi szép konferenciáinkat, melyekről azok, kik otthon több konferencián vettek részt úgy kegyesen nyilatkozzanak, hogy ez áldásosabbak voltak reájuk, mint amazok. Van egy vajdókolánk, mely bár nincs abban a helyzetben mint szeretnők, mégis máris áldásos nyomai vannak itt-ott azon gyülekezetekben, ahol a növendékek rendszeresen munkát végeznek. Kik tartják fenn ezt iskolát a mi részünkre?

Ez csak a mult, de a jövőben még többet fognak tenni, mi mi elég rohamosan szaporodunk s mindig több, több kérvényt nyújtunk be. Az angoloknak általában véve nincs olyan szükségük a missió társulatokra, mint a magyaroknak. Azt hiszem, hogy a mostani magaviseletünk irányadó lesz arra, hogy ők mint viselkedjenek velünk szemben. A fent említett összeget: 67 ezer 621 dollárt talán összehozzák a mi hozzájárulásunk nélkül is, de ki tudjuk igazságos eljárás lenni ha mi, akik oly sokat nyertünk a társulatok révén, s most, mi egyenesen hozzájuk fordulunk, azt fordítsunk nekik? A legértékesebben állítjuk azt, hogy a magyar baptisták ezzel a hozzájárulással legnagyobb jelét adták a Hanem a második kérdésünk: Bőleség volna-e ez tőlünk a segítségért, hozzánk nyújtott kezet üres marokkal szorítani meg? Oh nem, hiszen mi tökéletesen nyújtjuk ki kérelemmel szívet, s az Ur azt mondja, hogy mint akarjátok, hogy az enné-

veletek cselekedjenek, ti is hason lóképpen cselekedjetek.

Testvérek, előzzük meg az amerikai angol testvéreinket a jótéményben, feledkezzünk el adósságainkról, a rossz viszonyokról, s egy végső megerőltetéssel fogjunk hozzá, gyűjtsünk össze annyit, a mennyit csak bírunk, s a jövőben látni fogjuk, hogy a mostani vetésünk dus aratást hoz: "A kik könnyel vetnek, vidáman aratnak."

A saját érdekünk parancsolja ezt, de ne feledkezzünk meg arról, hogy Khina, Japán, India, Assám, s más sötétségben helyezett ország népe várja a sürgős segítséget. Tekintsünk Jézus véres áldozatára, melyet hozott a kereszten, s azután fogjunk hozzá, s mint Pál apostol mondja: A Krisztus hátra leyő szenvedéseit töltjük be. Keserves izzadsággal szerzett pénzünket áldozzuk a világ megmentésére, járuljunk hozzá az ev. prédikálása érdekében szerzett adósság kiegyenlítéséhez.

O.

A PRÉDIKÁTOROK ÉS MISSIONÁRIUSOK HIVATÁSBE-LI KISÉRTÉSEI ÉS VIGASZ FORRASAI.

Irta és a prédikátorok és missionáriusok gyűlésén felolvasta
Orosz István.

Munkás testvéreim azzal a megtisztelő megbízással fordultak hozzám, hogy jelen konferenciánkat megelőző munkás gyűlésünkön felolvasást tartsak, valamely a munkásokat érdeklő témáról. Testvéreim tovább mentek a bizalomban még ennél is és a téma megválasztását reám bízta. Ezen megbízatás nem volt könnyű feladat reám nézve, hiszen olyan emberek előtt állok szerény munkámmal, kiknek a művelődésre sok alkalmuk van a mi áldott országunkban, hol oly sok jeles szónoklatot lehet hallani, s oly sok tanulságos könyvet lehet olvasni. De mivelhogy vállalkoztam rá, hát valamit készítettem is, amit azzal a reménnyel hozok a testvérek elé, hogy jóaka-

ratulag fogják venni, s a hibák fellett tulkomoly kritikát nem fognak gyakorolni.

Vessünk egy néhány pillanatot először is hivatásunk árny oldalára. Az emberek, úgy a világiak, mint a hívők egyaránt, igen rózsás színben látják a mi helyzetünket, s nem számolnak azzal, hogy minden rózsabokor sokkal több töviset terem, mint rózsát, s hozzá a rózsabokor tövisi tartósabbak is, mint a virága. Egy magát szociálistának nevező egyén azt mondta egy alkalommal, hogy a mennyi dolgom nekem van, a mellett egész bátran bemehetnék valamely gyárba dolgozni. Erre a szellemes ajánlatra én egy reális ajánlattal feleltem, mondván: "Végezze el két hétig az én munkámat, de úgy, amint én elvégzem, s én az egész havi fizetésemet önnek adom." Ezen ígérete-met a legkomolyabban tettem, s szavam betartására négy tanu előtt köteleztem magamat. Hanem az én szociálista barátom sehogy sem akarta a fenti ajánlatomat elfogadni. Egyik komoly megpróbáltatásunk éppen ezen oldalról jön, hogy az emberek mindennek az elvégzésére minket bíznak meg, s mégis sokszor szemünkbe is megmondják, hogy nekünk könnyű, van elég időnk, s ha elég bátorságot vennének gondolataik őszinte kifejezésére, akkor egy szerűen azt mondanák, hogy mi vagyunk az emberiség legrombább osztálya. Sokszor szeretném a köztáblákat nem a földhöz, hanem az ilyen emberek fejéhez verni, hogyha törik, hát legalább mindakettő törjön, t. i. a táblák is, meg az ilyen felületesen gondolkodó fejek is.

Ki ne tudná azt, hogy a munkást munkájának sikere, vagy sikertelensége komoly gondolatokba meríti. Tőlünk várnak valamit. Azt akarják, hogy olyan hatással prédikáljunk, mint Péter az első pünkösdi alkalmával, s munkánknak látható sikere legyen. Mi szintén sikerek után sóvárgunk. Egy erős ösztön üz, hajt bennünket, t. i. azon vágy, hogy életünk ne legyen hiábavaló. Ha halljuk, hogy itt, vagy amott milyen eredménye van a munkának, szinte

bosszankodással gyürkőzünk neki, hogy mi is tudjunk felmutatni valamit. Erőltetjük magunkat, erőltetjük a Szent Lelket, s mint a haragos kocsis a fáradt lovak közé vág a korbáccsal, úgy ütünk végig néha mi is a legszorgalmasabb segítőkinken. Siker kell, ha akár milyen is, s ha akár hogyan is jutunk hozzá. Ha azután valamit elérünk, s néha örömeinket nem bírjuk titkolni, hanem eredményes munkánkról beszélünk, igen hamar lehűtnék bennünket azzal, hogy tulajdonképpen nem is a mi munkánk eredménye az, hanem ez, vagy az beszélt vele, s mi csak annyit tettünk, hogy bemerítettük az embereket. Vagy a siker maga hűt le, mert tulbuzgalmunkban halva született lelki gyermeket hoztunk a világra. Sokszor szeretném a testvéreknek megírni, hogy sirjanak velem, mert az én sirásom nem elég kifejezője az én bánatomnak. Mi magunk igazságtalanok vagyunk magunkkal szemben, s ép így a gyülekezetek s sokszor a missió társulatok is igaztalanságot követnek el velünk szemben akkor, amikor az eredményt rebesgetik, hiszen a miénk csupán a munka, s nem az áldás.

Munkánk sokoldalúságából sok szomorúságot nyerünk. A gyengéket építeni, a kevélyeket megálázni, a szomorúakat vigasztalni, a mi dolgunk. Adakozásra bírni a fősvényeket, munkára ösztönözni a resteket, munkát keresni a munkanélkülieknek s segítséget eszközölni a megszorultaknak a mi dolgunk. Eleget kell tennünk igazságos-atyáfinak, de a kegyelmességgel is együtt kell cselekednünk, vagyis más szóval: védő ügyvédek és bírók vagyunk egy személyben. Ahány ember, annyi féleképen hangzik el: így és így kell, vagy kellett volna tenni a prédikátornak. Ha szépen beszélünk, hízlegők vagyunk, ha őszinte szójárásuak vagyunk, "görömböcs néveletlen" jelzővel illetnek. Ha barátságosak és teremtők vagyunk, irgalmatlanul kikészítmányolják ezen gyengeségünket, ha tartózkodók vagyunk, büszkének neveznek. E tökélet-

len nép, a mely között munkálódunk oly nagy mérvű, s még hozzá oly, sokféle tökéletességet követel tőlünk, amelyhez nem volna elég száz kiváló embernek, s io angyalnak a tökéletessége együtt véve. Mégcsak az megjárja, hogy egyben másban csalódnak bennünk, hanem amikor saját magunk jövünk reá, hogy a fősvényt nem bírjuk adakozóvá tenni, a restet nem alakíthatjuk át szorgalmassá, a szegényt nem bírjuk olyan segélyhez juttatni, mint kellene, a gyengékkal gorombák voltunk, s a makacsok előtt magunk hajoltunk meg, tulságosan bizalmasak, s tulságosan tartózkodók voltunk, no ez a belső tusa, ugyancsak komoly próbára teszi az evangéliumi munkást.

Sok gondot ad családi állapotunk is. Egy nőtlen prédikátor véleményem szerint nem fejthet ki olyan általános munkát, mint amelyet kell egy prédikátornak végezni. A fiatal házasságok már egész más elbírálás alá esnek. Midőn a prédikátor neje az imaházba viszi kis gyermeküket, mindenki szépnek és kedvesnek találja azt, s az ingyenes dajkák száma folyton szaporodik. — Leányok, asszonyok veszik át a "bébit" kézről-kézre. Hanem fiatal házasság sem maradhat mindig még a prédikátor sem, kivált ha csak egyszer nőül életében. A "kedves kis bébi" megnevekedik, s némelyike nem veszi tekintetben azt, hogy az ő apja prédikátor, hanem ugyancsak feltűnően magán hordja ama bibliai igazságot: "A gyermek elméjéhez kötött a bolondság". Ekkor aztán sugdosnak: milyen rendetlen ez a gyermek, úgy látszik, az apja nem sok gondot fordít reá. A prédikátor sóhajtva látja annak igazságát, hogy ami született testtől, test az, de mivel a prédikátor csak "teljes Szent Lélekkel", s nem a Szent Lélek maga, ezért nem tud segíteni a dolgon. A nagy családú prédikátor ki van téve annak, hogy mindakét irányban mulasztást követ el és pedig a hivatásban is, meg a családjában is. Ha családjával, vagy személyes dolgaival foglalkozik, melyek családjának érdekei, akkor azt

mondják, hogy mindig otthon ül, a székét melegíti. Ha hivatásának él teljesen, mint ha családja nem is volna, akkor azt nyeri vele, hogy családja miatt először népszerűletlen lesz, végül pedig felmondanak neki. Ha a prédikátor gyermekei jók, de néha, mint esendők, valami hibát követnek el, nagy megrökönyödés van a szomszédok és a gyülekezeti tagok között. Ha rosszak, csintalanok, akkor meg éppen van mit hallani az embernek. Ha rongyosak, akkor a gyülekezet szégyenei, ha rendesek, az irigyek cél-táblái. Ha nem tanulnak jól, szégyen az apjára, ha jól tanulnak, s előre haladnak, akkor meg azt halljuk: könnyű a prédikátornak urat nevelni a gyermekeiből, mert neki jó fizetése van. A prédikátornak hátrányára van, ha családos, s ha nőtlen egyaránt.

Valahányszor kifacsart citromot látok, mindig reá gondolok arra, hogy ez az én sorsom is. Mi prédikátorok ha hivatásunkat át-érezzük, akkor minden képességünket és erőnket a mások javára szenteljük. Jövünk megünk másokért, sokszor népszerűletlené tesszük magunkat a más érdekében. Gyülekezeteiket létesítünk, vagy kisegítünk a kátyuból, a melyben a nevedése elakadt; imaházakat építettünk, s gazdaggá igyekeztünk tenni gyülekezeteinket, ahol csak vagyunk. Így a lázas munkában elfelejtkezünk teljesen magunkról. Feleségeink azzal lepnek meg, midőn végig néznek rajtunk: Apa, te vénülsz! Mi a lázas munkában ezt észre sem vesszük. Egyik helyről a másik helyre menve, ugyanazon hajsza kezdődik előről. Egyszer csak azt vesszük észre, hogy idegeink tönkre mentek, szellemi frissességünk bucsuzóban van tőlünk, s az általunk megnevelt gyülekezetben azt mondják: Mi szeretjük a mi öreg prédikátorunkat, hiszen sokat fáradozott értünk, de már neki is bekellene látni, hogy ez a munka egy fiatalabb, modernebb munka erőt igényel. Mit szólnak majd ehhez? Ismertem egy testvért, ki sok megyét bejárt sok munkásnak készített meleg fészket, s midőn a sok munkában

valósággal összetört, a verésektől álmatlanságoktól megsüketült és megvakult. Természetesen alkalmatlanná lett a munkára. Volt egy gyülekezet, mely a keresztyéni szeretet magaslatára emelkedet, s egy csekély nyugdíjat határozott meg a munkára tehetetlené vált testvér részére. Hanem vajjon lesz-e körülöttünk egy ilyen gyülekezet, midőn mi kibeszéljük és kiszaladgáljuk magunkból az élet-energiát? Vagy könnyörtelenül eldobnak, mint a kicsavart citromot. Tudom, hogy erre csak mi öregebbek, s mi is csak néha-néha gondolunk, de mivel igen kellemetlen, azért el is hessegetjük magunktól e gondolatot. — Mindazonáltal ott kísért ez körülöttünk, száználmas percek szüve életünkben.

A sok szomorú igazság annyira összetorlódik néha elmében, hogy majdnem hajlandók vagyunk a profétával azt mondani: Uram, miért csaltál meg engemet? Hanem hála az Urnak, nem csak Márah forrásához járunk, hol élvezhetetlen a víz, hanem elvezet az Ur Elimbe is, hol a pálmák árnyékában megpihenve új erőt nyerünk s ezeket is felakaron mutatni a térképen, mely utirányunkat mutatja. Honnan merünk mi bátorságot és vigaszt?

Nagy örömünkre szolgál az, hogy vannak barátaink. Én nem értem ezalatt a hízolgókat, kik reá illik ama módás: Macska embert elől nyalja, hátul körmöli a marja. Hanem értem azokat a igazi rokonszenvező lelkeket, kik józan megfontolással tekintnek végig munkánkon, kik tudják azt, hogy a prédikátor munkája nem fölösleges, s nem könnyű, kik tudják azt, hogy a prédikátor nem tökéletes ugyan, de a legjobbat akarja, s a mit tesz az Urért teszi. Az ilyen emberek imádkoznak értünk, s mi ezen tükösk imáknak erejével támogatunk. Ezen emberek védnek minket, nem hagyják, hogy hibáink kiszínezve, megfűszerezve, s szoros nagyító üvegeken át legyennek bemutatva. Ezen emberek komoly vitába bocsátkoznak a tetteink érdekünkben, amikor mi nem halljuk s hogy ellenségeink nem olyan

hangosak, azt ezen barátainknak követhetjük. Igen sok komoly haligatónk van, kiket erre a mi barátaink bírnak s ugyancsak ők értenek meg bennünket a leghamarább, midőn mással kell vitatkoznunk, s ők állanak leghamarább azon oldalra, honnan mi valamit védni vagy támadni akarunk. Éppen ezért igen fontos dolog egy prédikátor életében az, hogy magának barátokat (nem pártot) szerezzen. Némely prédikátor ennek a művészetét nem ismeri, s azért rossz módot alkalmaz. Soha sem érünk célt hízélgéssel, egyoldalú kitüntetésekkel, hanem igen is józan gondolkodásmóddal, önmérséklettel és egyenes eljárással az egészségesen gondolkodó elemet nyerjük meg barátunknak s ha ezek mellettünk állanak, sok vigaszt nyerünk fáradságos munkánkban.

Egy sajátságos örömforrást fedezek fel testvéreim előtt, amely talán némelyek előtt, különösen a főbb gárdához tartozók között ismeretlen, s ez nem más mint amikor mi mélyen megalázkodunk az Ur előtt. Testvérek, az Urnak sok kevély szolgája volt a múlt időben, s talán még több van a mai időben. Az önbizalomból s az önbecslésből igen sok van a mai kor fiaiban. Egy olyan nemzedéknek vagyunk a sarja, melyet nagygyá részben éppen ez a jellemző tulajdonsága tett. Hiszen a nagy merészség, mely a vízen szárazon s fent a levegőben egyaránt győzővé tette korunkat, éppen ide vezethető vissza, hogy az emberek biznak magukban, biznak számításaikban s biznak kísérleteik sikerében. Az ugynevezett korszellem befolyása alól nem menekülhetett még senkisé, hanem kissébb vagy nagyobb mértékben attól áthatottá lett mindenki minden időben. Hogy az evangélium prédikátorai a mai korban valaminek tartják magukat, azon nem is lehet csudálkoznunk.

Az a műveltség, a segédeszközök nagy és választékos tömege, a társas érintkezés, a kereszténységnek eddig soha el nem ért magas színvonala olyan férfiakat neveli ki az evangéliumi munkásokat, hogy ehhez hasonló kor

nem volt. Hanem testvérek ne fedjük el, hogy az Ur Jézust a táboron kívül találjuk fel. Vagyis a megalázkodás mély völgyében. Lehetünk mi bármilyen eredménnyel munkálkodó missionáriusok, bármily bölcs előjárók, s bármily ékesen szóló prédikátorok, ez csak hiúságunkat nevelheti, de nem az örömet. Azért aztán látjuk sokszor, hogy a hiúságban megsértett munkások lehorgasztott fejjel járnak. Testvérek nekünk gyakran mélyen kell megalázkodnunk, s akkor nem magunkkal, hanem az Urallal találkozunk. Micsoda benső öröm fakad ezen találkozásból! Azt csak az tudja, ki gyakran teszi ezt. Ezen együttét az Urallal tettei velünk azt az elragadtatásból származó felkiáltást: Szép vagy én mátkám! Te szebb vagy minden emberek fiainál, kedvesség öntetted a te ajakidra. Midőn lelkünk ilyen módon felüdül, csak akkor vagyunk teljesen vértézve hivatásunk tövisei ellen.

Bátorítást nyerünk abból, ha bizonyosak vagyunk arról, hogy minket valóban az Ur hívott a munkára. "Én bizonytal te szolgád vagyok", mondja a Zsoltár író, s ha a meggyőződésnek valódi hangján mondhatjuk ezt mi is magunkról, az sokat jelent a mi részünkre. Ugyanis vannak olyanok, kiket az Ur munkájába az emberek hívtak nem az Ur. Talán egy kis ügyességet, bátorságot, vagy más tetszetős dolgot fedeznek fel némelyikben, s akkor kezdetét veszi az ostrom: Testvér, te jó volnál prédikátornak, neked az Ur adott tehetséget stb. Az ártatlan testvér utoljára maga is elhiszi magáról, hogy ő csakugyan jó prédikátor lenne. A körülmények is kedveznek néha, s így lesz az Ur tudomásával, de az ő hívása nélkül egy ujdonsült prédikátor. Némelyeket még az emberek sem hívnak, hanem hív maga az állás. "De jó dolga is van a prédikátoroknak!" Gondolja némely, "szeretnék én is az lenni." Egy testvér azon kívánságának adott kifejezést egy illető előtt, hogy ő szeretne prédikátor lenni. Arra a kérdésre, hogy miért, ezt felelte: — Mert a prédikátornak igen jól van

dolga. Tiszta ruhában járhat, egy keveset kell beszélnie, sétál sokat s ez az egész. Így csalogatja maga az állás az ő külső látszatával azokat, kik nem szeretnek dolgozni, s azt hiszik, hogy mint prédikátorok könnyen és urasan átélhetik az életet. Jaj az ilyen prédikátornak, s az olyan gyülekezetnek is, amelynek ilyen munkása van. Ha valahol szomorú következménye van a pálya tévesztésnek, úgy ezt a prédikatori pályán lehet mondani. Hanem bármilyen nehéz küzdelmekkel szembe kerülünk is, ha tudjuk, hogy az Ur állított oda, akkor örömmel álljuk meg helyünket, mint a nagy apostol, ki az ő nyomorúságaival dicsekvő levelét is így kezdte meg "Pál, Jézus Krisztus apostola, Isten akaratjából." Mi szívesen áldozzuk testünket Istennek élő és kedves áldozatul, ha bizonyosak vagyunk afelől, hogy ezt az Ur kívánja. Hanem ezen bizonyosságnak az angol mondás szerint halálosan bizonyosnak kell lenni, s ha ez a bizonyosságunk meg van, akkor örömmünk is van.

Sok lelki gyönyörűséget nyújt maga a munka és annak eredménye, amit végezzük. Igaz, hogy munkánk egy része nem valami ideális dolog. Mi olyanforma foglalkozásban vagyunk, mint a hivatásos mosónő, ki házról-házra jár mosni. Mindig más szennyesének az illata jön orrunkba. Akkor, amikor szapulunk és mosunk nem nagyon vagyunk elragadtatva munkánk fonszéges voltától, de ha sikerült az elhanyagolt, nagyon szennyes ruhát szép fehérre mosnunk, ha a leki ruhák az igazság napjának fénye visszatükrözdik, akkor meglepődéssel mondjuk magunkban: nehezen ment, de szépen sikerült. Némely munkás testvérem ezt az örömet nem érezheti, mert annyira modern lett, hogy a piszkot önmagától mosó gépre hagyja. Tapasztalatom az, hogy a mosó gépek a tiszta ruhák részére vannak feltalálva. A nagyon piszkos ruhához kéz és erő szükséges. Tagjaink között vannak olyanok, kik maguktól is megtisztulnak, oly finom lelkiismerettel bírnak, hogy azon

nal észre veszik magukon a legkisebb szennyet is, de vannak olyanok, kiket goromba suroló porral s erős gyökér kefével kell kezelniük, máskülönben csak vastagodik rajtuk a kosz. E téren hagyjunk fel a modern találmányokkal, s akkor sok örömünk lesz.

Egy görög matematikus, midőn hosszas fáradság után megtalálta azt a megoldást, ami gyötörte elméjét éjjel és nappal, örömben kifutott az utcára, s elkezdte kiabálni: Meg van, meg van! Törődött is ő ekkor azzal, hogy az emberek bolondnak állítják őt! Midőn a festő művész már az utolsó ecsetvonást is megteszi a képen, akkor gyönyörködve nézi a saját alkotását. Perry kapitány elfelejtette a rengeteg fáradságot és nélkülözést abban a pillanatban, midőn az emberiség régóhajtott vágyát, az északi sarkpont felfedezésében teljesülve látta. Épp így van ez a mi munkánkkal is. Mi nagy dolgokra vagyunk hiva. Isten munkatársai vagyunk az ő országa kiépítésében s a lelkeknek a Krisztus ábrázatához való hasonlatosság kimunkálásában. Micsoda lelki gyönyörűséget szerez nekünk az, ha látjuk, hogy prédikációink, imáink, személyes társalgásaink egy egyént úgy alakítanak, hogy a Krisztus képének töredékét ismerjük meg benne. Néha ezen kép elhomályosul egyesekben s mi hozzá fogunk ennek a kitisztításhoz. Lassanként ismét elő tűnik hol az egyik vonal, hol a másik, s mi ismét hálával borulunk le az Ur előtt, hogy ezt tehettük. Örömek ezek, melyek mindent elfelejtetnek velünk. Mi tudjuk azt, hogy a leg szebb mértani körzetek a leg hatalmasabb tervrajzok, s a legnagyobb súlylyal bíró felfedezések egykor mind, mind össze vissza lesznek kuszálva, s amikor az emberi dicsekvések mind el nemulnak, akkor fog elhangzani eme dicséret: jól vagyon jámbor és hű szolgám.

Szeretnék némely prédikátornak eme kedvenc záradékával élni, s szerény munkám végére eme nagyszerű mondás után tenni az ámmment, de a jelen körülmény

még egy pár szóra kényszerít. Azt hiszem, hogy hiányozna gondolatom láncolatából még az, a mit olyannyira óhajtok elérni, s ez a szövetkezetünkhöz tartozó munkások szolidaritása, testvéri együttérzése. Mily jól esik nekem az, hogy ha p. o. New Yorkra gondok, az én ottani barátaim és munkatársaim barátságos képe jelenik meg előttem, éppígy járok, ha munkatérünk bármely pontjára gondolok. Ha azt tudjuk, hogy egy sorsra hívott, egy és ugyanazon kísértéseknek, gyötöréseknek és türeseknek alávetett testvéreink egymást szeretettel támogatjuk, egymásért imádkozunk, ez egy nagy vigasz a mi munkánkban.

Legujabb szövetkezeti alkotásunk egyike a munkások szövetkezete, melyet áldjon, erősítsen az Ur, s tegye mindannyiunk részére örömforrássá.

Vasárnapi leckék.

Aug. 2.

A győzelmes bevonulás.

Márk 11, 1—11.

Ar. m. "Örülj erősen Sionnak leánya, örvendezz Jeruzsálemnek leánya: Ime a te királyod eljön tenéked". Zakariás 9, 9.

Jerikóból az Ur Bethániába ment, hol Mária drága kenettel megkenté őt. Itt maradt a hét első napjáig amikor a nevezetes bevonulását tette meg Jeruzsálembe. Mindaddig, míg a Gethsemane kertben el nem fogták, estére ott hagyta Jeruzsálemet, s Bethanában időzött, valószínűleg a Mária, Mártha és Lázár házában.

Leckénk főpontjai tanulság szempontjából a következők lehetnek: 1. Jézus követői minden időben feltétlen engedelmisséget tanúsítottak az ő parancsa iránt. 2. Egy nagy kitüntetésnek vehetjük azt, ha az Ur igénybe veszi azt, amivel mi bírnunk. 3. Jézus csak úgy lehet igazán Ur, ha egyszer mindenkinek feltett Urá tétetik, s ez a mi legfőbb törekvésünk. 4. Jézus megdicsőült azokat, kik őt dicsőítették. 5. Krisztus bevonult az ő templomába, hol minden visszaélést felfedez. 6. Krisztus egykor az egész világ szemeláttára fog egy dicsőséges bevonulást tartani.

Aug. 9.

A gyümölcstelen fa és a megszentelt templom.

Márk 11, 12—26.

Ar. m. "Az ő gyümölcséről ismeritek meg őket." Máté 7, 20.

Az Ur Jézus minden cselekedetének megvolt a maga nagy jelentősége. Mialatt a zsidó vallás vezérérféül az őt törték az esküket, hogy mint tehetné el őt láb alól, az Ur foglalatos volt a hasznos dolgok cselekvésében s a nép tanításában. Leckénk főgondolata a következőképp csoportosulnak: 1. Isten nem a külsőséget tekint, hanem a gyümölcsöt. Az ő kertjében nincs szükség a díszfákra, hanem a gyümölcsfákra. 2. Isten az ő házában tekintélyt megőriz. Mily sokszor végezett már az Ur nagytakarítást az ő házában? Közöttünk nincs-e szükség erre?

3. A hit részére egy komoly iskola ez az élet. A hit az Isten meghallgatásában próbáltatik meg. Itt kell ahhoz, hogy kérjünk

valamit, s ahhoz is, hogy úgy kérjünk, hogy el is vehessük amit kértünk.

4. A bűnbocsánatra a legtöbbször szükségünk van, de hogy elnyerjük ezt, eleget kell tennünk a feltételnek.

Aug. 16.

A gonosz szőlőmunkások.

Máté 21, 33—46.

Ar. m. "A mely követ az építők megvetették, lett a szegelenek feje." Máté 21, 42.

Az Ur Jézus utolsó napjában végzett nyilvános fellépéseiben és munkáiban sok alakban felmutatta ellenségeinek azt, hogy mily nagy tévedésben vannak akkor, midőn vele szemben olyan elkeseredett álláspontot foglaltak el, s egyúttal felmutatta, hogy mily veszélyes rájuk nézve ezen álláspont. Ezen különösen Jelen szövegünkben emeli ki az Ur. Leckénk tanulsága a következők: 1. Isten bőséges áldásban részesítette az ő kiválasztott népet minden időben. 2. Ezen áldásokat azért bocsátja alá, hogy eredményeket lásson ezek következtében. 3. Isten küldötteit bántalmazni nem más, mint egyenesen Isten ellen vétkezni. 4. A legkomolyabb lépés volt, midőn Isten az ő Fiát bocsátotta hozzánk, s ő tette ezt azzal a szándékkal, hogy az emberiség megbecsülje őt. 5. Bármily komoly ellentállást fejlesszen ki az ellenség Jézus ellen, neki uralkodni kell, így szól a jövődőlés. 6. Jézus ellenségét a saját maguk végromlását szerzik meg.

Aug. 23.

1 nagy menyegzői ünnepély.

Máté 22, 1—14.

A jelen példázatot ugyanazon népnek, ugyanazon célzattal mondotta az Ur Jézus, mint az előbbi. Itt látjuk, hogy a személyes előkészületnek mily nagy fontossága van az Isten országában. Lényegesebb igazságok a leckében a következőképp sorakoznak: 1. Az evangélium áldásai hasonlóak egy nagy ünnepélyen felhalmozott javukhoz. 2. Nagy megtisztatásnak valakire nézve, hogy megváltassák ezen ünnepélyre. 3. Az emberek azért vesznek el, mert nem akarnak az üdvözüléssel. 4. Némelyek a jelenvaló világ javait értékesíthetnek tartják a jövődől világ javainál. 5. Senkinek lehet olyan gonosz, hogy ne jöhessen Jézushoz. 6. Jézus igazsága az, ami által elfogadtatunk Isten előtt, enélkül elvagyunk veszve.

Aug. 30.

A kérdések napja.

Máté 22, 15—22.

Ar. m. "Adjátok meg a császárnak a mi a császáré: és Istennek ami Istené." Máté 22, 21.

A három példázathól megértették a farizeusok, hogy Jézus mennyire elítéli az ő eljárássukat, s azt is láthatják, hogy a nagy tömeg mily nagy figyelemmel hallgatja Jézust. Így nékik a cselekvés terére kellett lépniük, hogy Jézus népszerűségének nevedését megakadályozzák, s hogy őt egyszer s mindenkorra elhallgattassák. Ezen célból tettek fel kérdéseket, melyeknek céljak az volt, hogy ezen alapon valami vádpontot szerkeszthessenek ellene. Leckénk főtanulása a következők: 1. Az igazság némely szívet megkeményít. 2. Jézus lerántja a képmutatókról az álarcot. 3. A jámborság és hazugság nem két egymással összeütköző jellemvonás. 4. Az evangélium elősegíti az embereket az Istennel szemben és embertársaikkal szemben való kötelezettségük teljesítésében.

FONTOS! FONTOS! FONTOS!

Ezután minden a lap részére írott cikket "Rev. L. Stumpf, 146—4th Ave. Homestead" címre kell beküldeni s ő juttatja egyszerre a szerkesztőséghez.